

naturistának vallotta magát. Befejezésül még annyit, hogy ezekben a napokban ül össze Arnaldo Ginua elnöksége alatt Rómában az olasz naturisták első országos kongresszusa, melynek feladata az első internacionális naturista-kongresszus előkészítése.

Mária Béla

¹ Korunk, 1932 jun. sz. — ² Érdekes és a szerző tájékozatlanságára jellemző, hogy a freudizmust is ez „iskolák“ közé sorolja.

UPTON SINCLAIR MUNKATERVE nem vesztette el dokumentáló jelentőségét azáltal, hogy szerzője a legutóbb megejtett californiai választásokon „demokrata“ ellenfelével szemben elbukott. Sőt a munkaterv ép' a bukás kiábrándító fényében jut kellő világításba. Kiderül annak a demokrácia illúzióiban bizakodó eszményi szocializmusnak a csődje, amely a szocializmus következetes osztálygyakorlatának megkerülésével véli megvalósítani céljait. Világosan illusztrálják ezt Sinclair munkatervének legfontosabb elvi részei.

„Rövidesen harminc éve annak, — írja Sinclair, — hogy szervezetet alapítottam az *Ipari Demokrácia Ligája* néven, mely nagy hatást keltett a collegiumokban és hozzájárult azok szellemének kifermálásához, akik ma Washingtonban az „agytröszk“-öt alkotják. Első könyvemben, melyet új eszméim ismertetésére irtam, megjósoltam, hogy a demokrata párt lesz az az eszköz, amellyel az Amerikában szükséges változtatásokat keresztül viszik. Kijelentettem, hogy az a demokrata elnök, aki ezt a művet megvalósítja „Washington és Lincoln mellé írja be nevét a történelembe“.

Demokrata vagyok, ama törvényszerűség értelmében, amely bennünket amerikaiakat vagy demokratákká vagy köztársaságiakká tesz. Ifjúkoromban a demokrata párt egyik alapítójának, ama *Thomas Jefferson*-nak a tanítványa voltam, aki azt írta: „a tudomány világosságának általános elterjedése már mindenki előtt nyilvánvalóvá tette azt a kitapintható igazságot, hogy az emberiség zöme nem született nyereggel a hátán, sem pedig néhány kegyelt csizmával és sarkantyúval a lábán, készen arra, hogy az előbbieket meglovagolja törvényesen, az Ur kegyelméből“.

Ez a demokrácia alapja és ezt az eszmét annyira kedvelem, hogy igyekeztem nemcsak a politika és a kormányzás, de a kereskedelem és az ipar területén is alkalmazni.

Itt, ebben az Aranyországban a legtöbb természetes gazdasági forrással rendelkezünk. Földünk alkalmas szinte mindannak a termelésére, amire az embereknek szükségük van. Olyan anyagi termelő eszközeink vannak, amelyek az emberi lelemény csodálatos alkotásai. A termékek szétosztására a földgömb legszebb útjaival rendelkezünk. Bányáink, farmjaink, lakóházaink vannak, minden, ami a nép biztonságát és kényelmét jelenti. Mégis, valami különös benuulás sujtotta ezt az országot. A gyümölcs a földön rothad, a hüvelyes veteményeket a tengerbe sülyesztjük, mert egyiket sem tudjuk értékesíteni. Ezrek bolyonganak otthon nélkül, amikor ezer meg ezer lakás áll üresen, amiket senkisem foglalhat el. Egy millió munkanélküli szeretne dolgozni, de ezt nem teszik nekik lehetővé. Másik millió embert meg úgy megadóztatnak, hogy kénytelenek elhagyni otthonaikat és farmjaikat azért, hogy táplálhassák éhező hozzátartozóikat, akik boldogan keresnék meg a táplálékukat, ha ezt lehetővé tennék számukra.

Kijelentem: a szegénység megbocsáthatatlan az olyan civilizált és gazdag államban, mint a miénk. Állítom, hogy lehetővé tudjuk és kell, hogy tegyük azt, hogy országunkban mindazok a férfiak és nők, akik dol-

gozni akarnak képességeiknek megfelelő munkát találjanak és olyan bért kapjanak, amelyből tisztos otthont és átlagos amerikai életszínvonalat tarthatnak fenn. Kijelentem, hogy minden aggnak, árvának, valamint minden beteg vagy munkaképtelen egyénnek kényelmet kell nyújtani. Neki látok ennek a munkának és nem csüggedek addig, amíg meg nem valósul szünet- és huzavona-nélkül. Megállás nélkül cselekedni fogunk mindaddig, amíg minden egyes férfi, minden egyes nő és minden egyes gyermek birtokában lesz ezeknek az alapvető gazdasági jogoknak. . .

Negyvenhét más állam van az Unióban, melyek mind iparkodnak véget vetni a szegénységnek és tudni szeretnék, hogyan lehetséges ezt elérni. Némelyek azt állítják, hogy ez az eredmény nem érhető el csak osztály-erőszak és terror által. Én azt állítom, hogy van a cselekvésnek egy békés, rendezett és demokratikus módja s éppen ez az amerikai módszer. Ezt „az én két éves tervemnek“ nevezem államunk újjáépítésére.

Igazi válsággal állunk szemben és nem látok semmiféle javulási perspektívát. Mint minden jó amerikai én is támogatom a NIRA-t, de képtelen vagyok észre nem venni a csődjét. . .

A Los Angeles-i kerületben több mint félmillió ember részesül közsegélyben. Mi visszautasítjuk a könyöradomány angol eszméjét; meg akarjuk őrizni népünk méltóságát azzal, hogy munkát nyújtunk neki; viszont nem juttathatjuk valódi munkához. Nyilvánvaló, hogy ez az állapot tarthatatlan. El kell ismernünk és ki kell jelentenünk államunk minden lakosának föld és termelőeszközök szerzéséhez, munkához és mindannak a termeléséhez való jogát, amely az ő és az övéik életének fenntartásához szükséges. Ime, — ezek azok a dolgok, amelyeket határozottan vallunk s amelyek alapján cselekednünk kell, tekintet nélkül arra, hogy mi történik a kizsákmányolás meglévő jogaival. Tudjuk, hogy mit akarunk: visszajuttatni földhöz a munkanélkülieket. Ez nem jelenti azonban azt, hogy kiszolgáltatjuk őket a telekspekulánsoknak. Mezőgazdasági kolóniákat létesítünk a munkanélküliek számára. Ezeket a kolóniákat az Állam kezeli majd, hivatott ellenőrzés mellett. . .

Remélem, hogy mindezt még az első évben megvalósíthatom. Akkor majd meglátjuk hogyan működik a rendszer és ennek megfelelően cselekszünk; ha meglátom, hogy még különbbé tehető, a nép elé terjesztem, hogy kikérjem beleegyezését.

Ha kiküszöböljük a szegénységet Californiából, az a szegények műve lesz. Természetesen tervem a gazdagokon is segíteni fog: mert mindannyian boldogabbak lesznek a testvériség és az együttműködés elvei alapján rendezett társadalomban.“

S. Kovács Imre

A HADIIPAR NEMZETKÖZI ÖSSZEFÜGGÉSEI. 1. A Népszövetség, még 1928-ban, a nemzetközi municiókereskedelemre vonatkozóan kibocsájtott adatai szerint, a hadiipar exportja öt év alatt (1922—27) kerek 150 millió (akkor még stabilizált) dollárral emelkedett. A nyilvánosságra került adatok szerint 1922-ben 45, 1924-ben 55, 1926-ban 58 millió dollár értékű „árút“ exportáltak a különböző „piacokra“ Európa, Amerika és Japán municióstrésztjei. A főexportőr ezekben az években is Anglia, 25—35 százalék között váltakozó részesedéssel, utána az Északamerikai Egyesült Államok 18—20 százalékkal, harmadik Franciaország. 10—20 százalékkal, negyedik a „lefegyverzett“ és, akkor még „weimári“ Németország 12—17 százalékkal és így tovább Japán, Semleges-Svájc, Hollandia, Belgium stb. mindegyik a maga „szerény“ hasznával és ma már ismert üzletfelhajtó machinációival. Azoknak, akik az akkor még nem hitéri Németországnak e ranglistán való szereplése felett esetleg csodálkoznának,